

ความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายในนวนิยายดีเด่น
เรื่องฝั่งแสงจันทร์ ของประชาคม ลุนาชัย
Conceit of Male Characters in Outstanding Novels
Awarded by Ministry of Education “Fung Saeng Chan”
of Prachakom Lunachai

ชัชศรัณย์ จิตคงคา / Chatsarun Jitkhongkha^๑
วรวรรธน์ ศรียาภัย / Worawat Sriyaphai^๑
วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ / Wilaiwan Khanittanan^๑

Received: Jan 28, 2020 Revised: May 4, 2020 Accepted: May 13, 2020

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชาย ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิธีการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) รูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาจากนวนิยายดีเด่นแห่งชาติเรื่องฝั่งแสงจันทร์ ของประชาคม ลุนาชัย นำเสนอข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์รูปภาพ ความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิตที่นำมาเปรียบ เพื่อสื่อความหมายตัวละครชายชื่อพล ตามแนวคิดความนึกเปรียบเทียบของราชบัณฑิตยสถาน และแนวคิดความเปรียบเชิงอุปลักษณ์ตามแนวทางภาษาศาสตร์ปริชาน ของ Lakoff and Johnson (1980) ซึ่งมีลักษณะการใช้ถ้อยคำในภาษาประกอบด้วยการนำความหมายประจำรูปมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบ เพื่ออธิบายอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร และสิ่งที่ผู้รับสารหรือผู้อ่านไม่เคยพบประสบมาก่อนเพื่อให้เกิดความ

---

^๑ สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

เข้าใจ เข้าถึงตัวละครและสิ่งนี้นักเขียนต้องการจะสื่อได้ชัดเจนมากขึ้น ผลการวิจัยพบว่าความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายปรากฏจำนวน ๑๙ คำ โดยนักเขียนใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบในแวดวงต่าง ๆ ได้แก่ มนุษย์ สัตว์ สิ่งของ สิ่งเหนือธรรมชาติ ทั้งนี้นักเขียนใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบในแวดวงมนุษย์สูงสุด ๙ คำ สัตว์ ๖ คำ สิ่งของ ๒ คำ และสิ่งเหนือธรรมชาติ ๒ คำ สะท้อนให้เห็นภาพวิถีชีวิตของชาวประมงที่มีความอดทนต่อสู้กับอุปสรรคที่ยากลำบากมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความฝันและการเฝ้ารอคอยความสำเร็จในชีวิต นวนิยายเรื่องนี้ได้ให้แง่คิดในการตระหนักถึงคุณค่าแห่งตน และคุณค่าของเพื่อนมนุษย์ที่มีใจเอื้ออาทร เพื่อการใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

คำสำคัญ : ความนึกเปรียบเทียบตัวละคร ภาษาศาสตร์ปริชาน ตัวละคร
ในนวนิยายดีเด่นแห่งชาติ นวนิยายดีเด่นแห่งชาติ

Abstarct

This paper attempts to study a conceit of the male characters. The research methodologies used in this research are the qualitative research and documentary research studied from the Ministry of Education of Thailand award-winning novel entitled “Fung Saeng Chan” by Prachakom Lunachai. We analyze language patterns and metaphors of male characters to living and non-living objects that convey the meaning of the male protagonist, “Pon”. The descriptive analysis follows the metaphorical concept of the Royal Society of Thailand and the conceptual metaphor concept, using the cognitive linguistic approach, by Lakoff and Johnson (1980). The latter concept uses denotative language to compare and explain the thoughts, feelings, and behaviours of the characters; which will enable inexperienced readers to understand the characters and messages that the writer would like to

communicate. This research found 19 words of the metaphors of the male characters. The author used comparative language from various target domains such as human, animals, objects, and supernatural things. For these target domains, there are a maximum of nine metaphors from human, six from animals, two from objects and two from supernatural things. These conceits reflect the life of the fishermen who were persistent against hardships and lived with hope to pursue their dreams and success. This novel provides a lesson of self-esteem and the virtue of fellowman for readers to lead a happy life in a society.

Keywords : Character Conceit, Character Metaphor, Cognitive Linguistics, Characters in Awarded Outstanding Novel

บทนำ

๘ ปีต่อการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ชีวิต และความพยายามในการฝึกสร้างสรรค์งานด้านการเขียน บนเรือหาปลาของชายหนุ่มชาวตังเกี๋ยในน่านน้ำฝั่งทะเลตะวันออกจากทะเลไทย ผ่านเวียดนาม สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย วันแล้ววันเล่า “ประชาคม ลุนาชัย” ที่นอกเหนือจากหน้าที่ประจำในฐานะลูกเรือตังเกี๋ย เขาได้ใช้เวลาว่างในทุกเสี้ยววินาทีสังเกตการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อนร่วมชะตากรรมบนเรือลำนั้น ตลอดจนผู้คนที่พบปะบันทึกเรื่องราวผ่านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปพร้อม ๆ กัน จนในที่สุดเมื่อเขาได้พบตัวตนที่แท้จริง จึงได้อำลาชีวิตชาวตังเกี๋ยผืนตัวเองสู่การเป็นนักเขียนนวนิยาย พยายามส่งผลงานเข้าตีพิมพ์ในนิตยสารหลากหลายฉบับ และลงสนามแข่งขันการประกวดตลอดมา ประชาคม ลุนาชัย ประสบความสำเร็จจากการเขียนนวนิยาย โดยได้รับรางวัลนักเขียนดีเด่น จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติเป็นเครื่องตอบแทนความอุตสาหะวิริยะจากเรื่อง “ฝั่งแสงจันทร์” ซึ่งเป็นผลงานที่เกิดจากการสะท้อนภาพตัวตนของผู้เขียนเองทั้งในด้านความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและความ

ต้องการ ในฐานะที่เป็นมนุษย์ อันมีความสลับซับซ้อนทั้งพฤติกรรม อารมณ์ ความคิด การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์โดยแท้ และที่สำคัญคือความสมจริงด้าน การใช้ภาษาในการประพันธ์นับว่ามีศิลปะในการสรรคำได้น่าติดตามตลอดเรื่อง นับได้ว่า “ประชาคม ลูนาซัย” แสดงผลงานของเขาออกมาได้อย่างน่าชื่นชม โดยเฉพาะการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบกับการใช้คำเรียกสิ่งมีชีวิต และไม่มีชีวิต ที่สื่อภาพพจน์ของตัวละครได้ชัดเจน และสะท้อนมโนทัศน์ของผู้ประพันธ์ที่มีต่อบริบทสังคม และเลือกใช้ถ้อยคำภาษานามาใช้เปรียบเทียบเพื่อสื่อภาพรูปลักษณ์ตัวละคร อารมณ์ความรู้สึกตัวละครและความคิดทัศนคติของตัวละครได้อย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจน ประณีต ละเอียดลอบ ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ และรู้สึกได้ว่าตัวละครนั้นมีตัวตนสมจริงตามสภาพความเป็นจริงของมนุษย์ในสังคม ผลงานชิ้นนี้กล่าวโดยรวมได้ว่า ประชาคม ลูนาซัย เป็นนักใช้ภาษาอย่างมีศิลปะอันนับว่าก่อให้เกิดงานทางด้านวรรณศิลป์โดยแท้จริง ลักษณะหนึ่งที่ได้สังเกตเห็นได้จากความสำคัญและน่าสนใจซึ่งกล่าวข้างต้นคือลักษณะการใช้ภาษาในการเปรียบเทียบตัวละครที่ผู้แต่งได้ใช้ในการสร้างภาพตัวละครเอกในนวนิยายที่ได้รับรางวัลดีเด่นจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ซึ่งได้รับการพิจารณาจากเนื้อเรื่อง วรรณศิลป์ และสารประโยชน์ วรรณกรรมที่มีความประณีต มีคุณค่า และสารประโยชน์อันจะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น หนังสือนวนิยายดีเด่นประกอบสร้างด้วยเนื้อหาที่น่าเสนอแนวคิดที่ดีมีความสร้างสรรค์ กลวิธีการนำเสนอมีโครงเรื่องที่มีความสัมพันธ์และเป็นเอกภาพ สร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งได้อย่างน่าสนใจ การดำเนินเรื่องมีการเปิดเรื่องน่าสนใจ ดำเนินเรื่องตามปมปัญหาหรือความขัดแย้งอย่างชัดเจนน่าติดตามและมีการปิดเรื่องน่าประทับใจ ฉากสอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่องตัวละครสอดคล้องกับแนวเรื่อง ตัวละครพัฒนาลักษณะนิสัยตัวละครมีบทบาทสัมพันธ์กับเรื่อง บทสนทนาสอดคล้องกับตัวละครและใช้ภาษาสอดคล้องกับเรื่องการใช้ภาษาเหมาะสมกับลักษณะของเรื่อง และเป็น

เรื่องที่มีคุณค่าให้ความบันเทิงให้ข้อคิดที่ตีแก่ผู้อ่าน จรรโลงจิตใจและจรรโลงสังคม

นวนิยายที่ได้รับรางวัลเป็นพื้นที่ของผู้แต่งในการสร้างสรรค์ภาพตัวละคร เพื่อดำเนินเรื่องราวตามโครงเรื่องที่ได้ออกแบบขึ้นด้วย การประกอบสร้างวรรณกรรมประเภทนวนิยายมีความสำคัญอย่างยิ่งโดยเฉพาะการใช้ภาพพจน์ที่สร้างความเปรียบที่เด่นชัด โดยกล่าวถึงสิ่งที่น่าสนใจเปรียบเทียบหนึ่งให้เข้าใจสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ อาจเปรียบเทียบวัตถุ ๒ อย่าง หรือสถานการณ์ ๒ อย่างให้เป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าด้วยการศึกษาเรื่อง “ความนึกเปรียบเทียบ” (Conceit) ซึ่งมีความหมายถึงสิ่งสมมุติจากความนึกฝันที่วิจิตรพิสดาร การเปรียบเทียบอย่างแยบยล หรือถ้อยคำที่มีไหวพริบปฏิภาณ (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๕) นำมาแสดงความคิด ลักษณะบุคลิกภาพเด่นพฤติกรรมของตัวละครจนได้รับรางวัล ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายในนวนิยายตีเด่น เรื่องฝั่งแสงจันทร์ของประชาคม ลุนาชัย ผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงลักษณะการใช้ภาษาเชิงวรรณศิลป์ที่มีความพิเศษด้านภาษาไม่เพียงแต่สร้างโครงเรื่องที่โดดเด่นเท่านั้นมีการสร้างบทประพันธ์ที่ทรงคุณค่าด้วยปฏิภาณไหวพริบด้านภูมิปัญญาในการสร้างความนึกเปรียบเทียบในนวนิยายไทยที่ได้รับรางวัล เมื่อเข้าใจวิธีการสร้างและความคิดของผู้แต่งจะทำให้มองเห็นภาพที่สื่อมโนทัศน์ให้เข้าใจในสิ่งที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอและเข้าถึงแนวคิดของผู้แต่งทำให้มองเห็นภาพสะท้อนของสังคมในมุมมองโลกทัศน์ของผู้แต่งซึ่งนำไปสู่การประจักษ์ในคุณค่าของนวนิยายไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายในนวนิยายตีเด่น เรื่อง ฝั่งแสงจันทร์ ของประชาคม ลุนาชัย ในประเด็นดังต่อไปนี้

๑. วิเคราะห์รูปภาพภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งมีชีวิต

๒. วิเคราะห์รูปภาพความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับ
สิ่งไม่มีชีวิต

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้กระบวนการวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) รูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) เรื่อง “ผังแสงจันทร์” ของประชาคม ลุนาชัย เป็นหนังสือคณะกรรมการประกวดประจำปีพ.ศ. ๒๕๔๑ ประเภทหนังสือนวนิยายรางวัลดีเด่น เพื่อใช้ข้อมูลเป็นตัวแทนของการใช้ภาษา ความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายของผู้แต่งชาย กระบวนการวิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามประเด็น ต่อไปนี้

๑. อ่านนวนิยายดีเด่นเรื่อง “ผังแสงจันทร์” ของประชาคม ลุนาชัย อย่างละเอียดโดยใช้กระบวนการอ่านคิดวิเคราะห์ รวบรวมข้อมูลรูปภาพ ความนึกเปรียบเทียบตัวละครเอกของเรื่องชื่อ พล

๒. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือเก็บบันทึกข้อมูลจาก นวนิยายดีเด่น โดยบันทึกข้อมูลอย่างละเอียดและครบถ้วนลงในเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม Microsoft office Word

๓. วิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดความนึกเปรียบเทียบของ ราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งได้กำหนดความหมายไว้ในพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๕) ไว้ดังนี้

“คำว่า ความนึกเปรียบเทียบ ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Conceit เมื่อประมาณ ค.ศ. ๑๖๐๐ ศัพท์นี้ใช้ในความหมายเดียวกับคำว่า Thought และอาจจะใช้แทนคำ Concept, Idea และ Conception ด้วย คำนี้ จึงกินความกว้าง หมายถึง สิ่งสมมุติจากความนึกฝันที่วิจิตรพิสดาร การเปรียบเทียบอย่างแยบยล หรือถ้อยคำที่มีไหวพริบปฏิภาณ คำกล่าวที่เฉลียวฉลาด ในทางวรรณกรรมศัพท์นี้หมายถึง ภาพพจน์ที่สร้างความเปรียบเทียบที่เด่นชัดตามปรกติเป็นการเปรียบเทียบวัตถุ ๒ อย่าง หรือสถานการณ์ ๒ อย่าง ประดิษฐ์ตกแต่งเป็นกลวิธีการประพันธ์เชิงภาพพจน์เปรียบเทียบอันประณีต

จึงรวมเอาอุปลักษณ์ อุปมา อติพจน์ และปฏิพจน์ไว้ทั้งหมด” และศึกษาตามแนวคิดความเปรียบเชิงอุปลักษณ์ตามแนวทางภาษาศาสตร์ปริชาน ของ Lakoff and Johnson (1980) เพื่อศึกษาวิเคราะห์รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบที่นำมาเปรียบเพื่อสื่อความหมายตัวละครชาย ศึกษาการจัดประเภทของความนึกเปรียบเทียบตัวละคร จำแนกได้ ๓ ประเภท ได้แก่ สิ่งมีชีวิต เช่น มนุษย์ สัตว์ พืช เป็นต้น สิ่งไม่มีชีวิต เช่น สิ่งของ ธรรมชาติ สถานที่ สิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นต้น และศึกษากระบวนการเปรียบเทียบ โดยแบ่งลักษณะกระบวนการเปรียบเทียบออกเป็น ๒ กลุ่ม ได้แก่ หน่วยหลัก (ตัวละครชื่อ พล) และหน่วยที่นำมาเปรียบ (รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบ) และวิเคราะห์ความหมายของรูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายในบริบทนวนิยายพร้อมยกตัวอย่างจากบริบทนวนิยายประกอบ

๔. สรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

๕. รายงานผลการศึกษาข้อมูลด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์
(Descriptive Analysis)

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบ หมายถึง รูปภาษาที่ใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบกับบุคลิภาพ ความคิด ความรู้สึกหรือลักษณะนิสัยตัวละครในนวนิยายตีเด่น

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง ความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายในนวนิยายตีเด่น เรื่องฝั่งแสงจันทร์ ของประชาคม ลุนาชัย ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น ๒ ประเด็น ได้แก่ ๑) การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งมีชีวิต ๒) การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งไม่มีชีวิต ดังนี้

๑. การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งมีชีวิต
ผลการศึกษาพบว่ามี ๒ ลักษณะ ได้แก่ ๑) การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบ

ตัวละครชายกับมนุษย์ ๒) การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสัตว์ ดังนี้

๑.๑ การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับมนุษย์ จากการศึกษาพบว่าประชาคม ลูนาซัย สร้างตัวละครเอกชื่อ พล โดยใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครกับสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ เปรียบเทียบผู้ชายเป็นมนุษย์ (MEN IS HUMAN) ปรากฏรูปภาษาความนึกเปรียบเทียบ ๑๐ คำ ได้แก่ ๑) ชายเจ้าสำราญ ๒) กะเหรี่ยงตกดอย ๓) มนุษย์จากดาวอื่น ๔) ผู้ชมละคร ๕) นักพนันผู้ล้มละลาย ๖) นักชมละครผู้สงบเสงี่ยม ๗) คนจรหมอนหมิ่น ๘) ทาสการพนัน ๙) ไอ้คนช่างคิด ๑๐) เทพบุตรคิวทอง มีรายละเอียดดังนี้

๑.๑.๑ ชายเจ้าสำราญ หมายถึง ผู้มีความสุขได้ในทุกโอกาส ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ ชายเจ้าสำราญ พล พุดเปรียบความรู้สึกของตนที่ชนะเกมการพนันทำให้รู้สึกมีความสุขคึกคะนองมาก ดังตัวอย่าง

“ผมกลายเป็น**ชายเจ้าสำราญ** เสวยโชคสองด้านอย่างเปี่ยมสุข” (ประชาคม ลูนาซัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๒ กะเหรี่ยงตกดอย หมายถึง คนพเนจรที่ต้องตรากตรำต่อความยากลำบาก ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ กะเหรี่ยงตกดอย พลเปรียบตนเองมีลักษณะสีผิวเกรียมแดดและเส้นผมกรอบแดง ซึ่งเกิดจากทำงานตรากตรำกลางทะเลที่มีแสงแดดแผดเผาเปรียบเหมือนกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่บนดอยห่างไกลความเจริญมีความแตกต่างจากคนเมือง ซึ่งสะท้อนภาพความไม่เข้าพวก รู้จักเจียมตน รู้ว่าตนมีข้อด้อยในความแตกต่างทางสังคม ดังตัวอย่าง

“ผิวเกรียมแดดและเส้นผมกรอบแดงอย่างผมนี้หรือจะเข้าเมืองหลวง ไปเป็น**กะเหรี่ยงตกดอย** ผมไม่อยากดูถูกตัวเองด้วยข้อเปรียบเทียบที่แตกต่าง” (ประชาคม ลูนาซัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๓ มนุษย์จากดาวอื่น หมายถึง ผู้มาเยือน ผู้แต่งตั้งใช้
กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ เรา (พล) เปรียบกับหน่วยที่
นำมาเปรียบ คือ มนุษย์จากดาวอื่น พลเปรียบความรู้สึกนึกคิดของตนเองว่าเป็น
คนนอกพื้นที่ถิ่นที่แปลกแยกแตกต่างจากคนอื่น เมื่อพลตัดสินใจเข้าไปอาศัยในต่าง
ถิ่นเปรียบเหมือนตนเป็นมนุษย์จากดาวอื่น ดังตัวอย่าง

“เรารู้สึกเหมือน ๆ กันว่าตัวเองเป็นมนุษย์จากดาวอื่นซึ่งหล่น
ลงมาอนกองกันอยู่บนชายหาด รอเป็นเหยื่อความตายในอีกไม่กี่ชั่วโมง
ข้างหน้า” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๔ ผู้ชมละคร หมายถึง ผู้อยู่ในสภาพจำยอมกับสภาพที่เห็น
ผู้แต่งตั้งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับ
หน่วยที่นำมาเปรียบ คือ ผู้ชมละคร พล แสดงพฤติกรรมและความรู้สึกที่ต้องตก
อยู่ในสภาพจำใจยอมทนฟังการระบายความทุกข์ทรมานใจเรื่องราวชีวิตของป่า
จันทร์เพื่อให้คลายความทุกข์ใจลง เปรียบเหมือนกับผู้ชมละคร ที่คอยเสพ
เรื่องราวของการแสดงเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินใจ ในเวลาที่ไม่มีความยุ่งเกี่ยวกับ
ป่าจันทร์ พลจึงเป็นคนสำคัญเหมือนกับผู้ชมละคร ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ
ของละคร ดังตัวอย่าง

“ผมจำใจยอมกลายเป็นผู้ชมละครที่ป่าจันทร์เปิดทำการแสดง
ทุกเช้า ที่แกลเห็นผมโผล่หน้าออกมาจากห้องนอน แกลจะก้มหัวส่งยิ้มให้
เหมือนว่าแกลมองเห็นเหยื่อตัวโตผู้พร้อมขึ้นไปนั่งรับฟังเรื่องราวหนหลัง”
(ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๕ นักพนันผู้ล้มละลาย หมายถึง หมดตัวจนเกิดความสำนึกผิด
ผู้แต่งตั้งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับ
หน่วยที่นำมาเปรียบ คือ นักพนันผู้ล้มละลาย พลคิดเปรียบพฤติกรรมของตนที่
แพ้เกมการพนันจนเงินหมดสิ้นเนื้อประดาตัว เล่นการพนันจนไม่เหลือสมบัติติด
ตัวเหมือนกับนักพนันผู้ล้มละลาย และกำลังรู้สึกสำนึกผิดในการกระทำของตน
แสดงออกทางสีหน้าทำให้ป่าจันทร์จ้องจับผิดได้ ดังตัวอย่าง

“ทว่าสายตาซึ่งจ้องหน้าผมเขม็งอยู่นี้สีเหมือนกำลังค้นหา
สำนึกผิดจากสีหน้าของ **นักพนันผู้ล้มละลาย**”(ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๖ นักขมละครผู้สงบเสงี่ยม หมายถึง ผู้ที่พร้อมจะเข้าไปอยู่ใน
สภาพการณ์นั้น ๆ ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม
(พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ นักขมละครผู้สงบเสงี่ยม
พล เปรียบพฤติกรรมของคนที่มีความอดทนสูงมากในการรับฟังการระบายเรื่อง
ทุกข์ใจโดยระงับกริยาวาจาด้วยความสุภาพเรียบร้อย และคิดว่าป้าจันท์น่าจะ
พูดชอบใจที่พลอยู่รับฟังปัญหา ดังตัวอย่าง

“แค่ทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดี เป็น**นักขมละครผู้สงบเสงี่ยม**อย่างนี้
นับว่ามีความอดทนมากพอสมควร ป้าจันท์จะเอ่ยปากขอใจผมสักหลาย ๆ
ครั้ง” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๗ คนจรรยาอนหมิ่น หมายถึง คนพลัดถิ่นที่หลักลอย
ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับ
หน่วยที่นำมาเปรียบ คือ คนจรรยาอนหมิ่น ตรงกับสำนวนในพจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖) กล่าวว่า
“คบคนจรรยาอนหมิ่น” หมายถึง ก. คบคนหลักลอยอาจเกิดโทษได้
เช่นเดียวกับ นอนหนุนหมอนหมิ่นอาจทำให้ตกหมอนได้

“ป้าจันท์เหมือนจงใจเหยียดหยามผมอยู่บ่อยครั้ง เพียงไม่พูด
ออกมาตรง ๆ ว่าน้ำหน้าอย่างผมหรือจะมีปัญญาหาเมีย - **คนจรรยาอนหมิ่น**
บ้านก็ไม่ได้อยู่ เงินไม่เคยเหลือเก็บ แถมตกเป็นทาสการพนันโง่หัวไม่ขึ้น ใช้ชีวิต
สำมะเลเทเมาไม่รู้จักคิดอ่าน” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๘ ทาสการพนัน หมายถึง บุคคลที่ติดการพนันมาก ทุ่มเทเงิน
ทองหมดสิ้นไปกับการพนันผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบพฤติกรรมของตัว
ละครประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ
ทาสการพนัน ทั้งรูปภาษาความนึกเปรียบเทียบ “คนจรรยาอนหมิ่นและทาสการ
พนัน” ในบริบทนี้สะท้อนความเปรียบของความรู้สึกนึกคิดของพลที่รู้สึกว้า
จันท์เหยียดหยามดูถูกว่าพลเป็นบุคคลที่พอกพาดแต่ความอับเฉาเปล่าเปลี่ยว

ไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่มีปัญหาหาผู้หญิงมาเป็นภรรยาได้ พลเปรียบเทียบตนเองว่าเป็นคนพลัดถิ่นไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ไม่มีหัวนอนปลายเท้า หลักลอยไม่มีงานทำที่มั่นคง หากคบคนหลักลอยอาจเกิดโทษได้ เปรียบดังสำนวนคบคนจรนอนหมอนหมื่น พลทำงานไม่เคยเหลือเงินเก็บไว้สร้างบ้าน และติดการพนันมากตกเป็นทาสการพนันมักจะไม่ใช่ที่ปรารถนาของผู้หญิง ดังตัวอย่าง

“ป่าจันทร์เหมือนจงใจเหยียดหยามผมอยู่บ่อยครั้ง เพียงไม่พูดออกมาตรง ๆ ว่าน้ำหน้าอย่างผมหรือจะมีปัญหาหาเมีย - คนจรหมอนหมื่นบ้านก็ไม่ได้อยู่ เงินไม่เคยเหลือเก็บแถมตกเป็นทาสการพนันใจหัวไม่ขึ้น ใช้ชีวิตสำมะเลเทเมาไม่รู้จักคิดอ่าน” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๙ ไอ้คนช่างคิด หมายถึง คนคิดมากคิดเล็กคิดน้อยหมกมุ่นอยู่กับความวิตกกังวล ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ มิ่ง (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ ไอ้คนช่างคิด สายและเซนซึกชวนให้พลไปทำงานออกทะเลด้วยกัน แต่พลไม่ยอมไปด้วย จึงพูดเปรียบแสดงบุคลิกลักษณะนิสัยของพลที่เป็นคนช่างคิดมีความวิตกกังวลในใจดังตัวอย่าง

“โธ...ไอ้คนช่างคิด”

“มิ่งมีห้วงอะไรผูกคออยู่ที่นี้วะพล” สายพูด (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๑.๑๐ เทพบุตรคิ้วทอง หมายถึง บุรุษผู้มีโชคอย่างน่าอัศจรรย์ ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ พล เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ เทพบุตรคิ้วทอง พลเปรียบพฤติกรรมของตน เมื่อเรือเข้าฝั่งพลจะเข้าบ่อนเล่นการพนัน ทำประลองฝีมือในด้านการพนันกับคนบนฝั่งมากมาย เหมือนกับนักสนุกเกอร์ที่มีความสามารถมีผลงานโดดเด่นจนได้รับรางวัลชนะเลิศ ในบริบทนี้เปรียบเทียบความสามารถแบบตรงกันข้ามพลทำทนายและเล่นพนันจนหมดเงินตั้งแต่อยู่ในเรือพอขึ้นฝั่งก็ไม่มีเงินไปทำประลองฝีมือในบ่อนได้ดังตัวอย่าง

“บรรดาเทพบุตรคิวทองซึ่งตามปกติชอบขึ้นไปทำดวงคนฝั่งตามสมาคม ต่างทำตัวสงบเสงี่ยมได้อย่างน่าอัศจรรย์”(ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๒ การใช้รูปภาพความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสัตว์ จากการศึกษาพบว่าผู้แต่งใช้รูปภาพความนึกเปรียบเทียบตัวละคร พล เปรียบกับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ เปรียบเทียบผู้ชายเป็นสัตว์ (MEN IS ANIMAL) ปรากฏรูปภาพความนึกเปรียบเทียบ ๖ คำ ได้แก่ ๑) ปลาในกระป๋อง ๒) สัตว์ทะเลที่กระหายหิว ๓) แมลงเม่าตัวน้อย ๆ ๔) หมู ๕) ไข่จุมกมด ๖) ไข่เสียมี่รายละเอียด ดังนี้

๑.๒.๑ ปลาในกระป๋อง หมายถึง แออัดกันแน่นจนไม่สามารถขยับขยายได้ ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ เรา (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ ปลาในกระป๋อง พลอาศัยอยู่บนเรือที่มีพื้นที่จำกัดและไม่สามารถออกไปไหนได้ เปรียบสภาพของตนที่ตกอยู่ในสภาพยากลำบากในพื้นที่ปิดล้อมไม่มีทางออกเหมือนปลาในกระป๋อง ดังตัวอย่าง

“เราเหมือนกลายเป็นปลาในกระป๋องไปเสียเอง”

(ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๒.๒ สัตว์ทะเลที่กระหายหิว หมายถึง ผู้ที่อยู่ในโลกกว้างและต้องไขว่คว้าทุกสิ่งเท่าที่จะคว้ามมาได้ ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ เรา (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ สัตว์ทะเลที่กระหายหิว พลเปรียบเทียบความรู้ของตนเองเมื่อต้องออกเรือไปทำงานหนักกลางทะเลหลายวันต้องอาศัยอยู่ในเรือจนรู้สึกเก็บกดอึดอัดและกำลังโหยหาการพนันที่เป็นความสำราญบนฝั่งทะเลเหมือนกับสัตว์ดุร้ายที่อยู่ในทะเลกำลังกระหายเหยื่อ ดังตัวอย่าง

“น้ำเค็มเคลือบร่างของเราจนกลายเป็นสัตว์ทะเลที่กระหายหิว”

(ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๒.๓ แมลงเม่าตัวน้อย ๆ หมายถึง ความกระเจิงหลงจนลืมตนทั้ง ๆ ที่ข้างหน้าคืออุปสรรค หรืออันตราย ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วย

หน่วยหลัก คือ เรา (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ แมลงเม่าตัวน้อย ๆ พลเปรียบความรู้สึกภายในจิตใจของตนที่อยากขึ้นฝั่งทะเลไปเสี่ยงโชคเกมการพนันเปรียบเช่นเดียวกับแมลงเม่าที่ขึ้นชอบไฟ ดังสำนวน แมลงเม่าบินเข้ากองไฟ แม้จะต้องทำงานหนักฝ่าฟันอุปสรรคกลางทะเลลึกเพียงหวังว่าจะกลับไปถึงฝั่งเพื่อเสี่ยงโชคให้ตนเอง ดังตัวอย่าง

“เราจึงเหมือนแมลงเม่าตัวน้อย ๆ โฉบบินมาจากกลางทะเลลึก ฝ่าม่านสีด้าซึ่งห่มคลุมอยู่ทุกหนทุกแห่งของสะพานเทียบเรือ แสงไฟในร้านเหล้า นั้นเองคือจุดหมาย” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๒.๔ หมู หมายถึง บุคคลที่ถูกดูแลจนคิดว่าคิดอะไรไม่เป็นจนถูกเอารัดเอาเปรียบ ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ เขา (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ หมู ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖) ให้ความหมายว่า หมู หมายถึง น. (ปาก) บุคคลที่อาจหลอกหรือเอาชนะได้ง่าย ผู้เขียนเปรียบลักษณะนิสัยของพลว่ามีนิสัยเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ ซึ่งมักจะถูกทุกคนเอาเปรียบอยู่เสมอ ดังตัวอย่าง

“เขายังเป็นหมูให้เพื่อน ๆ ถือเหมือนถูกสาป” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๒.๕ ไอ้จุมกมด หมายถึง ผู้ที่ไวต่อการเปลี่ยนแปลง ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ มิ่ง (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ ไอ้จุมกมด สถานการณ์ในเรื่องโทนและสายเปรียบบุคลิกภาพลักษณะของพลที่มักจะไวต่อการเปลี่ยนแปลงหรืออันตราย ไหวตัวทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังสำนวนในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖) กล่าวว่า จุมกมด หมายถึง (สำ) ว. ที่ไหวตัวหรือรู้ตัวทันเหตุการณ์, บางทีใช้เข้าคู่กับคำว่า หูผี เป็น หูผีจุมกมด ดังนั้น พลจึงเปรียบเหมือน มด ดังตัวอย่าง

“เฮ้ย...ไอ้จุมกมด” เขาว่า “มิ่งได้กลิ่นอะไรก็บอกเตือนกูบ้าง” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

“ไอ้จุมกมด” สายหันมาจ้องหน้าผม “มีงได้กลิ่นอะไรบ้างมัย”

(ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๑.๒.๖ ไอ้เสื่อ หมายถึง ผู้ชายที่ไม่รู้จักแพ้ ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบเทียบ คือ ไอ้เสื่อ จากสถานการณ์ในเรื่องเซ่นกำลังพูดประชดประชันเปรียบบุคลิกลักษณะของพลที่ติดการพนันทำงานหนักได้เงินค่าจ้างมากที่ทุ่มเทเอาชนะเกมการพนันจนหมดตัวไม่เหลือเงิน จึงเปรียบว่าพลเป็นคนเก่งมีความทรหดอดทนต่อการที่ไม่ได้ออกไปไหนด้วยเหตุผลว่าไม่มีเงินออกไปเข้าบ่อนเล่นการพนัน จึงต้องผีน�ใจทนอยู่กับบ้าน ดังตัวอย่าง

แขวะสายกับเซ่นจนพอใจแล้วโทนหันมาทางผม “ทรหดมากนี่ ไอ้เสื่อ” เขาว่า “ไม่ได้ไปเที่ยวไหนเลย นอนเฝ้าห้องมารารอน ช่างขยันทำงานหาเงินส่งบ่อนแท้ ๆ เฮ้อ...อยู่เป็นเพื่อนคนแก่แทนภูก็ดีเหมือนกัน” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๒. การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งไม่มีชีวิต ผลการศึกษาพบว่า มี ๒ ลักษณะ ได้แก่ ๑) การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งของ ๒) การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งเหนือธรรมชาติ ดังนี้

๒.๑ การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งของ ปรากฏรูปภาษาความนึกเปรียบเทียบผู้ชายเป็นสิ่งของ (MEN IS OBJECT) มีจำนวน ๒ คำ ได้แก่ ๑) เหยื่อความตาย ๒) เหยื่อตัวโต รายละเอียดดังนี้

๒.๑.๑ เหยื่อความตาย หมายถึง ผู้ที่กำลังหมดหนทางสิ้นสภาพหมดหวังไร้ชีวิต ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ เรา (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบเทียบ คือ เหยื่อความตาย สถานการณ์ในเรื่องพลกำลังรู้สึกสิ้นหวังต่อโชคชะตาของตนที่ต้องพลัดถิ่น แผลกแยก และ

ไว้ซึ่งความคาดหวังในอนาคตเหมือนชีวิตของตนกำลังรอเป็นเหยื่อที่จะถูกทำให้ตายเมื่อไรก็ได้หรือไม่สามารถคาดการณ์ในอนาคตได้ ดังตัวอย่าง

“เรารู้สึกเหมือน ๆ กันว่าตัวเองเป็นมนุษย์จากดาวอื่นซึ่งหล่นลงมาบนบกกันอยู่บนชายหาด รอเป็นเหยื่อความตายในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๒.๑.๒ เหยื่อตัวโต หมายถึง ผู้ที่ถูกมองว่าเป็นเครื่องล่อให้ติดกับดักหรือตกอยู่ในสถานการณ์จำยอม ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ เหยื่อตัวโต สถานการณ์ในเรื่องพลเปรียบความรู้สึกของตัวเองที่ตกอยู่ในสภาวะจำยอมที่ต้องรับฟังปัญหาชีวิต เรื่องราวหนหลังของป่าจันทร์ จึงตกเป็นเหยื่อตัวโตที่พร้อมจะรับฟังการระบายความในใจที่ทุกซอกซี้ด ดังตัวอย่าง

“ผมจำใจยอมกลายเป็นผู้ชมละครที่ป่าจันทร์เปิดทำการแสดงทุกเช้าที่แกลเห็นผมโผล่หน้าออกมาจากห้องนอน แกจะก้มหัวส่งยิ้มให้ เหมือนแกลมองเห็นเหยื่อตัวโตผู้พร้อมขึ้นไปนั่งรับฟังเรื่องราวหนหลัง” (ประชาคม ลุณาชัย, ๒๕๕๓)

๒.๒ การใช้รูปภาษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายกับสิ่งไม่มีชีวิต ประเภทสิ่งเหนือธรรมชาติ ปรากฏรูปภาษาความนึกเปรียบเทียบผู้ชายเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ (MEN IS SUPER NATURE) มีจำนวน ๑ คำ คือ เจ้าไร่ศาลรายละเอียดดังนี้

๒.๒.๑ เจ้าไร่ศาล หมายถึง ไม่มีที่פקพิง ผู้แต่งใช้กระบวนการเปรียบเทียบประกอบด้วยหน่วยหลัก คือ ผม (พล) เปรียบกับหน่วยที่นำมาเปรียบ คือ เจ้าไร่ศาล สถานการณ์ในเรื่องพลกำลัง รู้สึกว่าเพื่อนทุกคนในเรื่องมีแหล่งที่อยู่อาศัยที่แน่นอน แต่ตนไม่มีเป้าหมายเปรียบกับเจ้าไร่ศาล เพราะโดยปกติแล้วเจ้าจะต้องเป็นที่เคารพของบุคคลเช่นเดียวกับบุคคลซึ่งเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หากเจ้าไม่มีศาลยอมไร่ตัวตนไม่มีใครสนใจเช่นเดียวกับพล ดังตัวอย่าง

“เพื่อน ๆ ทุกคนในเรื่องเหมือนได้ลงหลักฐานเป็นปีกแผ่นมั่นคงแล้ว มีเพียงผมคนเดียวเท่านั้นหลักลอย ไม่ต่างเจ้าไร้ศาล” (ประชาคม ลุนาชัย, ๒๕๕๓)

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบรูปภาพความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายในนวนิยายดีเด่นจากเรื่องฝั่งแสงจันทร์ ของประชาคม ลุนาชัย ปราบกฏทั้งสิ้น ๑๙ คำ ซึ่งนักเขียนมีกลวิธีการสร้างรูปภาพความนึกเปรียบเทียบตัวละครเอกชายชื่อพล โดยการนำมาเปรียบเทียบสร้างภาพลักษณ์ พฤติกรรมตัวละคร และบุคลิกลักษณะตัวละครชายให้เสมือนมนุษย์ในชีวิตจริงมากที่สุด ด้วยวิธีการนำมาเปรียบกับสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ เปรียบเทียบผู้ชายเป็นมนุษย์ (MEN IS HUMAN) มีจำนวนมากสุด ๑๐ คำ ได้แก่ ๑) ชายเจ้าสำราญ ๒) กะเหรี่ยงตกตอย ๓) มนุษย์จากดาวอื่น ๔) ผู้ซ่มละคร ๕) นักพนันผู้ล้มละลาย ๖) นักซ่มละครผู้สงบเสงี่ยม ๗) คนจรหมอนหมิ่น ๘) ทาสการพนัน ๙) ไอ้คนช่างคิด ๑๐) เทพบุตรคิวทอง ร่องลงมาคือ เปรียบกับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ เปรียบเทียบผู้ชายเป็นสัตว์ (MEN IS ANIMAL) มีจำนวน ๖ คำ ได้แก่ ๑) ปลาในกระป๋อง ๒) สัตว์ทะเลที่กระหายหิว ๓) แมลงเม่าตัวน้อย ๆ ๔) หมู ๕) ไอ้จุมกมด ๖) ไอ้เสือ และเปรียบกับสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งของ สิ่งเหนือธรรมชาติ มีจำนวน ๓ คำ ได้แก่ เปรียบเทียบผู้ชายเป็นสิ่งของ (MEN IS OBJECT) คือ ๑) เหยื่อความตาย ๒) เหยื่อตัวโต และเปรียบเทียบผู้ชายเป็น สิ่งเหนือธรรมชาติ (MEN IS SUPER NATURE) คือ ๓) เจ้าไร้ศาล

จากการใช้ความนึกเปรียบเทียบดังกล่าวแสดงให้เห็นความสามารถในการสร้างสรรค์วรรณกรรมประเภทนวนิยายได้อย่างมีชั้นเชิงวรรณศิลป์ทำให้ผู้รับสาร หรือผู้อ่านเข้าใจและเข้าถึงแนวความคิดของนักเขียนที่ต้องการสื่อมนต์เสน่ห์ท่อนภาพแง่มุมวิถีชีวิตของชาวต่งเกที่มีความรักความผูกพันกับท้องทะเล ซึ่งเป็นแหล่งทำมาหากิน ต้องทนทุกข์ยากลำบากตรากตรำกับชีวิตที่ตกอับแร้นแค้นไร้สิ้นความหวัง เผื่อรอคอยอย่างมีความหวังว่าสักวันหนึ่งจะพบ

ประสบกับความสุขในชีวิต จึงใช้ชีวิตไปตามยถากรรมมีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ ขาดเป้าหมายในชีวิต ตัวละครชื่อ พล มีลักษณะนิสัยรักความอิสระเสรีทั้ง ๆ ที่มีชีวิตจมอยู่ในปลักตมแห่งทุกข์ หาเลี้ยงชีพด้วยการเอาหยาดเหงื่อแรงงานของตนไปทำงานแลกกับเงินตรา สู้ทนกับอุปสรรคฝ่าฟันชีวิตไปอย่างไร้จุดหมาย ผাগโชคชะตาไว้กับการเสี่ยงโชคการพนัน แสวงหาเสพสุขจากการดื่มสุราและเที่ยวส่องโสเภณี ท่ามกลางคลื่นชีวิตที่ทุกข์ระทมแต่เต็มอ้อมชุ่มชื่นใจจากน้ำใจของมิตรไมตรีที่แวดล้อม ดังนั้นจากการใช้ความนึกเปรียบเทียบตัวละครชายของประชาคม ลุณาชัย สะท้อนภาพของคนในสังคมที่มีอาชีพขาดตั้งแต่นรนาต่อสู้อุปสรรคชีวิตที่ติดจมปลักอยู่กับความฝันได้ตระหนักในคุณค่าแห่งตนและคุณค่าของผู้อื่นในสังคมแวดล้อมที่มีใจเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำงานวิจัยอื่น ๆ จากการศึกษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครชาย ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเฉพาะตัวละครเอก ผู้วิจัยจึงเห็นว่าตัวละครที่รับบทบาทอื่น ๆ มีทั้งตัวละครเพศชายและตัวละครหญิง เช่น ตัวรอง ตัวประกอบ เป็นต้น ซึ่งมีบทบาทที่สำคัญในเรื่องนวนิยายเช่นกัน จึงควรศึกษาความนึกเปรียบเทียบตัวละครรองในนวนิยายตีเต็น เรื่อง ฝั่งแสงจันทร์ ของประชาคม ลุณาชัย หรือศึกษาเปรียบเทียบจากวรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ เพื่อให้เห็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักเขียน ลักษณะร่วมและลักษณะต่างของการใช้ความนึกเปรียบเทียบในงานวรรณกรรม

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ ศูนย์พัฒนาหนังสือ. (๒๕๔๖). การประกวดหนังสือดีเด่น
ของคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๔๕.
กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ประชาคม ลูนาชัย. (๒๕๕๓). **ฝั่งแสงจันทร์**. (พิมพ์ครั้งที่ ๕). กรุงเทพฯ:
เอโนเวล.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๕). **พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ - ไทย
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (๒๕๕๖). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔
เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาส
พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม
๒๕๕๔**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- Lakoff, G. & Mark J. (1980). **Metaphors We Live By**. Chicago:
The University of Chicago Press.